

[Tyroll]

andet dødssygt forlig her i salen var det måske bedre at gå den anden vej og sikre en mere effektiv kamp mod overarbejde ved at bryde med den klassesarbejdslinje, man har fulgt hidtil.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

På grund af min taletids begrænsning i første omgang nåede jeg ikke at kommentere samtlige ordføreres indlæg, og det beklager jeg selvfølgelig.

Jeg har noteret mig, at hr. Tyroll i hvert fald i første omgang var positivt indstillet over for forslaget. Jeg burde selvfølgelig også have noteret, at fru Lilli Gyldenkilde var endnu mere positiv, og jeg skal gerne sige, at jeg ikke tror, dette forslag kan gennemføres, uden at socialistisk folkeparti medvirker dertil.

Hr. Tyrolls parti har vistnok den parole, at man stemmer for selv de mindste fremskridt og imod selv de mindste forringelser, men det synspunkt synes jeg ikke prægede hr. Tyrolls indlæg i anden omgang. Der skal jo skabes et flertal her i folketinget, og det kræver selvfølgelig en bredere basis. Jeg tror også, det ville virke overraskende på arbejdsmarkedet, hvis tingene afklaredes gennem direkte forhandlinger mellem hr. Tyroll og mig, og jeg tror, hr. Tyrolls problemer ville blive større end mine i den forbindelse.

Hr. Brøndsted ville bare have taget forslaget af bordet, og det var jo ikke særlig imødekommende over for en fortsat forhandling. Fru Grethe Fenger Møller bebrejder mig, at jeg siger, parterne selv kan aftale de bestemmelser, der skal være gældende vedrørende afspadsering og begrænsning af overarbejde. Fru Grethe Fenger Møller spørger, hvad der sker, hvis parterne, altså arbejdsgivere og lønmodtagere, overhovedet ikke er interesserede. Ja, så kan de skrive i deres overenskomst, som altså forudsætter, at såvel lønmodtagere som arbejdsgivere er enige, at de har taget stilling til spørgsmålet, og at de ikke ønsker at have overarbejdsbestemmelser; dermed opfylder de loven. Det kræver selvfølgelig, at de er enige, men det var også det eksempel, som fru Grethe Fenger Møller nævnte.

Jeg kan roligt sige til fru Grethe Fenger Møller, at regeringen ikke forestiller sig, at man kan løse nogen problemer i denne for-

bindelse i en håndvending. Kunne man blot møde en tilsvarende realistisk holdning hos andre – jeg mener selvfølgelig ikke samtlige – partier her i folketinget, men man har undertiden det indtryk, at i hvert fald enkelte partier og enkelte deltagere i den offentlige debat tror, at alle problemer på arbejdsmarkedet kan klares i en håndvending.

Her er der tale om et grundigt udvalgsarbejde, et grundigt politisk forarbejde, fremsættelse i folketinget og et års indkøringsperiode. Vi hævder ikke, at det kan løse alle problemer, men kun, at det kan yde et bidrag. Det skal sammenkædes med de almindelige overenskomstforhandlinger på arbejdsmarkedet osv. Det er vel ikke at løse problemerne i en håndvending.

Derfor forstår jeg faktisk ikke, hvad fru Grethe Fenger Møller mener med at køre en vældig polemik på, at regeringen er rådvild, at regeringen ikke ved, hvad den vil, og at man næsten ikke kan kende opad og nedad i regeringens politik. Regeringen vil det, regeringen har stillet forslag om på dette punkt, og støttes heri af en enig lønmodtagerfront på hovedorganisationsniveau. Man kan ikke bebrejde regeringen, at folketinget ikke vil det samme, eller at det er vanskeligt at føre det igennem forhandlingerne. Regeringen har spillet klart ud i overensstemmelse med statsministerens åbningstale til den forud fastlagte tid. Så kan man sige: vi er uenige, vi tror ikke, dette forslag er det rigtige, men man kan ikke med rette hævde, at regeringen er rådvild eller usikker med hensyn til det, den vil på dette område.

Jeg håber ikke, min tone har krænket fru Grethe Fenger Møller. Hvis fru Grethe Fenger Møller gennemlæste sit eget første indlæg, ville hun nok give mig ret i, at man ikke ligefrem kan karakterisere det som blidt over for regeringens forslag, men vi er vel så store mandfolk begge to, at vi kan tåle, at der bliver svaret på samme måde, hvis vi selv anlægger en skarp tone, uden at det slår skår i samarbejdsmulighederne på andre områder. Der er en saglig uenighed mellem regeringen og det konservative folkeparti, som jeg mener man må respektere.

Jeg kender ikke Petersen fra Kalundborg – det være sagt til hr. Lawaetz – men jeg kender samtlige lønmodtagerorganisationers holdning til denne sag, og den svarer ikke til